

POSTANOWIENIE

13 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 13 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
z udziałem M. P. i O. P.
o zasiedzenie służebności,
na skutek skargi kasacyjnej M. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krośnie
z 29 czerwca 2021 r., I Ca 344/20,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego M. P.,
pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

(K.G.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2021 r. Sąd Okręgowy w Krośnie, na skutek apelacji wnioskodawcy P. Sp. z o.o. w T. i uczestnika M. P., zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 3 marca 2020 r. o tyle, że stwierdził, iż wnioskodawca nabył służebność z dniem 22 września 2008 r., a ponadto sprostował i uzupełnił zaskarżone postanowienie jak w sentencji.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną uczestnik M. P., wnosząc o jego uchylenie. Skarga kasacyjna została wniesiona przez pełnomocnika procesowego radcę prawnego J. P., z powołaniem się na udzielone pełnomocnictwo procesowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie kasacyjne jest objęte obowiązkowym zastępstwem przez adwokatów lub radców prawnych (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Na liście radców prawnych udostępnianej przez Krajową Izbę Radców Prawnych pełnomocnik skarżącego figuruje jako radca prawny niewykonujący zawodu ([https:\[...\]](https://...)). Zgodnie z informacjami uzyskanymi przez Sąd Najwyższy z urzędu od Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. pełnomocnik skarżącego J. P. jest radcą prawnym, niemniej jednak od dnia 1 stycznia 2017 r. ma status radcy prawnego niewykonującego zawodu, a tym samym nie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu od odpowiedzialności cywilnej radców prawnych (art. 22⁷ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jedn. tekst: Dz. U. z 2022 r., poz. 1116).

W związku z tym, zgodnie z utrwaloną judykaturą Sądu Najwyższego, radca prawny J. P. mogłaby działać przed Sądem Najwyższym w imieniu własnym, nie może natomiast podejmować czynności w imieniu innych osób, w tym członków rodziny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1997 r., II CKN 270/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 82, z dnia 3 września 2008 r., II CZ 65/08, z dnia 20 lipca 2012 r., II CZ 68/12 i powołane tam dalsze orzecznictwo, a także – *mutatis mutandis* – postanowienia Naczelnego Sądu

Administracyjnego z dnia 28 marca 2019 r., I OSK 1356/17 i z dnia 7 kwietnia 2019 r., I OZ 681/17). W konsekwencji, skarga kasacyjna M. P. została złożona z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c., a tym samym podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 87¹, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.) (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2019 r., IV CZ 12/19).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., a także art. 98 § 1 i 1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[f.n]

